

iména, nisim še védil; kmalo pa najdem na mostu napis: „Pontem subterfluenta Rubicone“ &c. — Potok je tedaj Rubikon — tisti Rubikon, pri katerim je še celó Juli Cezar dolgo premišljeval, če bi šel čez-nj ali ne. Zdaj je revež skoraj brez vode, poln peska, ki ga voda o povodnjih po dolgim dežji iz hribov donša. — Pot naprej v Rimin je prav prijazna; na levi lepe ravnine se vidi morje, na desni pa so pred visocimi gorami zali grički.

Opoldne sim prišel v Rimin. Rimin je zalo mestice, kak strelaj od morja, ki ima 16.000 duš in nekoliko prav lepih poslopij. Nekdanji Rimljani so to mesto Ariminium imenovali, in takrat je bilo gotovo močnejši ko dandanašnji, posebno pod cesarjem Augustam, katerimu so Ariminčani velik častljiv oblok sozidali, ki, desiravno poškodovan, še vedno krasno stoji. Na tergu stoji tudi še po koncu velik kos marmeljna, o katerim terdijo, de je Juli Cezar na-njem stal, ko je čete svojih vojakov zoper nevredne gospode v Rimu dražil in vnmal.

Riminu ravno nasproti je visok hrib, in na njem starodavna, povsod znana ljudovladija „San Marino“. Silno me je mikalo gor iti, tudi to majhno, pa narstareji današnjih evropskih deržav ogledat; pa sim se moral tovaršama vdati, ki sta le naprej hitela. Tri ure je iz Rimina na verh hriba; več ko pol poti pelje cesta po lepi, rodovitni, skerbno obdelani ravnini, potem se pa za hribam kviško vije. Od te strani proti Riminu je pa tako sterma, de bi mende še koza gor ne prišla.

Rad bi bil vidil, kaj San-Marinčani pridelujejo in s čem se živé, ker imajo na primeru le malo prostora. Mestice „San Marino“, ki je poglavno mesto in malo de ne cela ljudovladija, leži prav na verhu hriba, pa se iz takrajne ravnine ne vidi, razun velike cerkve, ki je prav na robu sterme strani hriba na živi steni sozidana. Cerkvene tla so tudi živa, gladko poklepana skala brez družiga tlaka.

Popoldne sim se čez Katoliko, terg ali marveč veliko vas, v Pezar (Pesaro) peljal. Nekdaj je bilo tod zlo nevarno, in se je pogostama od razbojnikov in tolovajev slišalo. — Od Katolike naprej ne pelje cesta več zmiram po ravnim, temuč se semtertje prek gričev po klancih vije.

V Pezar sim prišel, ko je bilo že tama. Mesto (nekdanje Pisaurum), ki šteje do 12.000 duš, ima prav lepe cerkve s krasno slikanimi podobami, ki jih visoko čislajo. — Posebno lepa je štirna na velicim tergu. Tudi še družih lepih poslopij je veliko, kar kaže, de so ljudje tukaj premožni.

Slovanski popotnik.

Spisuje Fr. Cegnar.

* Poljski glasbenik, g. Ant. Kocipinski, ki je bil nekoliko časa na Dunaji, in se je zdaj skoz Prago, Lipsio, Berolin in Krakavo v svojo domovino vernul, namreč v rusko Podolje, si je namenil svoja dela izdati pod naslovom: „Spiowy Slowianskie“ s poljskim, ruskim, serbskim in českim tekstom.

* Na Dunaji je prišla te dni na svetlo česka knjižica pod naslovom: „Novybrana česka Pokladnice vseh v životě občanskem zapotřebnych pisemnosti, od Terebelskega. Velja 30 kr.

* Te dni pride iz Pospíšilove tiskarnice v Pragi prvi zvezek českih narodnih pesem, nabrane od Jaromira Erbena.

* Pri ravno tem knjigotiskarju se tiska podunavska povest „Kirdžali“ od Mahaela Čajskovskega.

* Pater Natanael Stojanov, s pravoslavnega Zogravskega samostana na sveti Gori na Bulgarskem, je prišel v Prago iz Ruskega, kjer je potoval. Nata-

nael je zveršil svoje nauke v Kievi in v Moskvi in se bo zdaj na sv. Goro vernul. Kakor se pripoveduje, je v gerških in bulgarskih samostanih na sv. Gori mnog zaklad staroslovanskega pismenstva. S temi spisi slovanski svet soznaiti, se bo Natanael verlo trudil.

* Pop ruskega poslanstva v Berolinu, Sokolov, je znano nemško dogodivščino Beckerovo v rusko prestavil.

* Černogorski knez Daniel Petrović je že iz Petrograda čez Terst domú šel.

* Bulgarski profesor Pietkiewicz potuje po ruskem ondi bogoslovne učilnice pregledovat.

* V Lvovu izhaja poljski časopis „Przyjacieł domowy“, kateremu se tudi podobe prikladajo; pečá se z vsim, samo s politiko ne. Naročnina znese 3 gold. in 40 kr. za celo leto s poštnino vred; pride vsak teden enkrat na celi poli na svitlo.

* Lumir naznani, da so bili štirje Waldsteini česki pisatelji. Prinese prav krasno česko pesem iz šestnajstega stoletja, katero je Burian Waldstein zložil; prepisana je iz neke česke knjige, ki je v dvorni knjižnici v Stockholmu, ki je bila dozdej neznana. Razun Buriana so sledeči trije: Juri Waldstein, ki je z Matijem iz Luznie pisal in natisnuti dal naznanilo o zmagi pri Budimu v letu 1541 v českem jeziku; Wilhelm Waldstein iz Stepanic je prestavil prvi del knjige o zaničevanju posvetne nečimernosti v česko. Prestava je prišla v Pragi pri Burianu Baldu v letu 1589 na svitlo. Hinko Waldstein iz Dobravic je imel na svojem gradu dobro vredjeno tiskarnico, kjer je več českih knjig od njega samega sostavljenih v letu 1610 na svitlo prišlo.

Slovensko slovstvo.

Oče grof Radecki, c. k. maršal. Popisal Fr. Malavašić. Z jeklorezom. V Ljubljani 1852. Natisnila Rozalia Eger. Na prodaj pri J. Giontintu; cena 20 krajc.

Z veseljem smo sprejeli imenovano knjižico, ktera po domače popisuje življenje maršala Radecki-ga, kteriga njegovi vojaki navadno le svojiga „očeta“ imenujejo. Slovencam že zdavnej dobro znani pisatelj gosp. Malavašić se je tega znamenitiga dela lotil in ga hvalevredno doveršil, tako da zamoremo napovedano knjižico vsacimu bravcu kot prijetno berilo živo priporočiti. Kar se prav lepo natisnjeni knjižici (kteri bi le enmalo bolj beliga papirja in terdnejšiga vezka privošili) še posebno dobro prileže, je pridjani obraz, ki je slavnimu starčku vès podoben. Kdor ima tedaj te bukvice, ima za majhin denar življenjopis in obraz tistiga moža, ki je nam vsacimu dobro znan in čigar imé bo slovélo v zgodovini Austrie na vse véke.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Vipavske doline 17. julia. Vreme se letos čudno véde. Ko se iz družih krajev od dežja in celó toče sliši, pripeka pri nas vedno sila vročina. Dežja že 4 tedne nismo imeli, in kakor hitro se megle Čovnu in Nanosu bližajo, privihrá naglo borja, in v malih trenutjih vse razpodí. Solnee pripeka podnevi, da hoče vse sožgati; vendar so noči hladne, tako da tudi rôsa pada, kar tukaj ni navadno; še nobeno poletje nisim tukaj toliko rôse vidil, kakor letos. To je uzrok, da poljski pridelki niso še suše in vročine popolnoma poginili. Pomladi smo se dobre in bogate letine nadjali, vendar bo le pičla. Sočivja so opešale suše, posebno fižola se ne bo še za séme pridelalo; tudi turšica, tukaj poglavitno žito, je zavolj suše in vročine v rasti zastala in maloklasja kaže. Od sadja smo imeli češinj in marelic dovelj, hrušik in jabelk je malo; perve smokve „cvet-